

ת"פ 4244/05/19 - מדינת ישראל נגד קנה היילי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 4244-05-19 מדינת ישראל נ' היילי(עציר)

בפני כבוד השופטת מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

קנה היילי (עציר)

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") והטרדת עד, עבירה לפי סעיף 249 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום והכרעת הדין, בין הנאשם לג"א (להלן: "המתלונן") קיימת הכרות מוקדמת, בין היתר על רקע סכסוך שקיים בין המתלונן לשני אחיו של הנאשם.

דניאל היילי הינו אחיו של הנאשם. ביום 7.10.18 הוגש כתב אישום בת.פ. 12376-10-18 לבית המשפט המחוזי מרכז בגין אירוע אלימות וירי שביצע דניאל כלפי המתלונן.

ביום 3.4.19 העיד המתלונן בבית המשפט כנגד דניאל במסגרת התיק המתנהל נגדו כאמור.

ביום 12.4.19 שהה המתלונן בשכונת מגוריו, שכונת חפציבה בנתניה (להלן: "השכונה").

סמוך לשעה 21:00 הגיע הנאשם לשכונה והבחין במתלונן שישב באותה עת על ספסל בשכונה.

עמוד 1

הנאשם נעמד מול המתלון כשהוא אחוז בידו סכין, ומבלי להגיד מילה, דקר את המתלון בבטן התחתונה. המתלון קם בבהלה על רגליו, דחף את הנאשם וברח לביתו הנמצא בסמוך, שם קיבל טיפול רפואי דחוף ופונה לבית חולים במצב בינוני.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלון פצע דקירה חודר עם פרולפס של פיתולי מעי דק ממנו, הוא הועבר בדחיפות לחדר ניתוח שם אובחנו שני חורים במעיים בגודל של 1 ס"מ במרחק של 120 ס"מ מהטרייץ. כמו כן נגרם למתלון חתך בבטן השמאלית התחתונה עם קרע של שריר הרקטוס השמאלי. הוא אושפז למשך שבעה ימים ושוחרר ביום 19.4.19 לביתו ולמעקב מרפאתי.

ראיות לעונש:

ב"כ המאשימה הגיש רישום פלילי של הנאשם ממנו עולה שלנאשם 8 הרשעות קודמות, עיקרן בעבירות רכוש ואלימות. שתיים מן ההרשעות הינן בעבירות של שוד מזוין. הנאשם ריצה 6 מאסרים בני 8 חודשים, 12 חודשים, 14 חודשים, שנתיים, 57 חודשים ו-12 חודשים. המאסר האחרון הושת על הנאשם בחודש ספטמבר 2017.

הוגש גזר הדין ובו המאסר המותנה שלחובת הנאשם, גזר דין בת"פ 22871-06-17 (שלום נתניה) במסגרתו הושת על הנאשם ביום 7.9.17 מאסר מותנה בן 6 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר שלא יעבור כל עבירת אלימות.

כן הופנה בית המשפט למסמך הרפואי אודות החבלה הקשה שנגרמה למתלון.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה טען כי המתלון נפגע פעם אחר פעם והפעם באופן חמור שהיה בו כדי לסכן את חייו, ובמקום שיחיה כמו כל צעיר בגילו חיים נורמליים, הוא עסוק יום ולילה בסכסוך, בחרדות, באשפוזים והכל בשל העובדה שהנאשם ואחיו לא מרפים ממנו.

האסקלציה באירועים מצדיקה ענישה משמעותית וכואבת שיש בה כדי להעביר מסר משמעותי לנאשם ולאחרים שאלימות אינה פתרון ליישוב מחלוקת או סכסוך.

הערכים המוגנים שנפגעו הם קדושת החיים ושלמות הנפש והגוף והגנה על נפגע העבירה.

מידת הפגיעה במתלון חמורה בהיבט הפיזי ובהיבט הנפשי המתמשך.

המחוקק קבע לצד עבירה זו ענישה של עד 20 שנות מאסר שמבטאת את החומרה הרבה שהמחוקק רואה בפגיעה כה

חמורה באנשים כשהנסיבה המחמירה היא הכוונה המיוחדת להטיל מום, נכות או חבלה חמורה.

הערך הנוסף שנפגע בתיק זה משמעותית הוא טוהר ההליך השיפוטי והבטחת קיומה של מערכת משפטית מתפקדת וראויה לאמון הציבור. למרבה הצער גם בכלל וגם בתיק זה, התביעה ובתי המשפט נאלצים לחיות ולקבל מציאות בה עדים מסרבים לשתף פעולה בשל החשש לחייהם. המסר המחלחל בשכונות וברחובות כתוצאה ממעשים כדוגמת מעשה הנאשם רועם יותר מאשר גזרי הדין הניתנים בעניינים אלו.

על כן יש חשיבות במתן גזר דין שיבהיר כי מערכת המשפט עושה ככל יכולתה להבטיח את שלום העדים.

הנאשם פגע במתלון בעזרת סכין ולמרבה המזל לא מדובר באירוע קטלני, אלא שהתוצאה לא הייתה בשליטתו של הנאשם וכפסע היה בין תוצאה זו לתוצאה קטלנית.

הצלקות על גופו של המתלון כמו גם בנפשו ילוו אותו כל חייו.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, ראשית - הפגיעה בקורבן שהיה עד תביעה. שנית - מדובר בשרשרת אירועים, אלה שקדמו לפגיעה במתלון, העדתו כנגד אחי הנאשם ובחירתו של הנאשם לבצע את העבירה כנקמה על כך.

התכנון שקדם לביצוע העבירה - הנאשם הגיע ישירות למתלון ודקר אותו, לא קדם לכך כל שיח או ויכוח בין השניים ומשכך מדובר במעשה שנעשה בדם קר כשהנאשם הצטייד מראש בסכין. משמע, אין המדובר באירוע ספונטני שנעשה בלהט הרגע.

באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירה הפנה ב"כ המאשימה לכתב האישום, להכרעת הדין ולמסמכים הרפואיים. הנזק הפוטנציאלי, כאמור, עלול היה להיות חמור פי כמה.

שרשרת האירועים הבלתי פוסקת מגיעה עד כדי התעללות בנפגע ובאיכות חייו ולכן יש לראות באלה נסיבה מחמירה.

חומרה יתרה יש לעובדה שמדובר בפגיעה בעד תביעה, נסיבה זו מצדיקה הבחנה משמעותית ביחס לאירועי אלימות אחרים, כשהסכין שנעצה בגופו של מתלון ממשיכה גם לגופה של מערכת המשפט ולכן הנזק הוא כפול.

ב"כ המאשימה עתר לקבוע מתחם עונש אחד לשתי העבירות וביקש לקבוע מתחם הנע בין 7 ל-11 שנות מאסר.

באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, הנאשם ניהל הוכחות ומימש את זכותו כדין אך אינו יכול ליהנות מהקלה הניתנת לאדם שמביע חרטה כנה, לוקח אחריות ומגלה אמפטיה לקורבן.

לחובת הנאשם שהוא בן 36 שנים 8 הרשעות קודמות והוא ריצה 6 עונשי מאסר. העונש האחרון הוטל עליו בסוף שנת 2017 כך שלא ניתן לדבר על הפוגה משמעותית ב"עשייה הפלילית" כפי שהוא ביקש לרמוז בעדותו, שכן מיום שחרורו ממאסר ועד למועד ביצוע העבירה לא חלף זמן רב.

נתונים אלה מעידים על מסוכנותו הרבה. בגזר הדין האחרון תוארה התנהגותו כלפי שוטרים לרבות נשיכת שוטר.

לחובתו של הנאשם מאסר על תנאי שהוטל בת"פ 22871-06-17 למשך 6 חודשים אותו עתר ב"כ המאשימה להפעיל במצטבר לעונש המאסר שיוטל בתיק זה.

עונשו של הנאשם צריך להיות ברף העליון של המתחם, בהצטבר למאסר המותנה שיופעל, וכן יש להשית עליו עונש מאסר מותנה ומרתיע, קנס משמעותי ופיצוי משמעותי לקורבן.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש:

הנאשם הורשע בעבירות המבוססות על עובדות כתב האישום ולפיכך על הנאשם לתת את הדין על מעשיו ולא על מעשיו של אחד מאחיו ואחרים.

מתחם הענישה לה טען ב"כ המאשימה אינו הולם תיק זה מבחינת חומרת הפגיעה, מספר הדקירות, ומנעד מתחם הענישה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה רחב למדי ומשתנה בהתאם לנסיבות כל מקרה כשההבדלים בענישה נמצאים בפרטים כגון מספר הדקירות, עומק הדקירות, סוג הסכין בה נעשה השימוש וכיוצ"ב.

מתחם הענישה נע בין 18 חודשי מאסר ל- 50 חודשי מאסר. אין אינדיקציה לתכנון מוקדם. הסכין לא נתפסה כמוצג ותיאורה אינו מופיע בכתב האישום. חרף העובדה שמדובר בעבירה חמורה, הרי הייתה דקירה אחת. המתלונן הובא לבית החולים ממקום הפגיעה, נותח וכפי שעולה מעדותו מיום 15/3/20 בהליך ההוכחות, לא נגרמה לו נכות או פגיעה בלתי הפיכה, ובתום 7 ימי אשפוז הוא שוחרר מבית החולים.

בנסיבות תיק זה ואילולא היה הנאשם מנהל הוכחות, היה ראוי להשית עליו עונש של 18 חודשי מאסר ובשים לב לניהול ההוכחות יש לקבוע את עונשו באמצע המתחם.

ב"כ הנאשם עתרה להפעיל את המאסר המותנה כך שירוצה, למצער בחלקו, באופן חופף למאסר שיוטל בתיק זה.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה- מדובר בבחור צעיר בן 35 המצוי במעצר מחודש אפריל 2019, תנאי המעצר שלו הוכבדו בצל משבר נגיף הקורונה ונמנעו ממנו זכויות כגון ביקורים וכיוצ"ב.

הנאשם נשאל אם ברצונו לומר דבר והשיב בשלילה.

פסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הצדדים לעניין מתחם הענישה:

פסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה:

ת.פ. 37562-04-15 (מחוזי מרכז) מדינת ישראל נ' אבו גאנם הנאשמים הורשעו בעבירות של קשירת קשר לפשע, שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה ונאשם 2 הורשע בנוסף בהחזקת סכין. נקבע מתחם ענישה הנע בין 5 ל - 9 שנות מאסר, הנאשמים היו צעירים בני 20 ו - 22 שנים בהתאמה, הודו לאחר שנשמעו מרבית ההוכחות, הביעו חרטה ונגזרו על כל אחד מהם 5 שנות מאסר. בע"פ 1222/17 קבע בית המשפט העליון כי מתחם העונש עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה ועונשם של הנאשמים אינו חמור.

ת.פ. 47457-05-14 (מחוזי נצרת) מדינת ישראל נ' פלוני הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בתקיפת המתלונן ששימש עד תביעה במשפט פלילי כנגד חברו של הנאשם כשבמהלך התקיפה שדד הנאשם את המתלונן. הנאשם הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, שוד בנסיבות מחמירות, איומים, החזקת סכין ושיבוש הליכי משפט ונדון ל - 48 חודשי מאסר בפועל. דובר בבגיר צעיר שהודה במסגרת הסדר טיעון בו הגבילה עצמה המאשימה בטיעוניה לעונש לעונש מקסימלי של 6 שנות מאסר.

ע"פ 2988/14 מדינת ישראל נ' פלוני הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ונדון ל - 4 שנות מאסר בפועל. מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי נע בין 3 ל - 7 שנות מאסר. בית המשפט העליון קבע כי מדובר בסטייה מהותית ממדיניות הענישה הראויה, כי מדובר במתחם מקל יתר על המידה, החמיר בעונשו של המשיב והעמידו על 6 שנות מאסר תוך שציין כי לו היה יושב בדין כערכאה מבררת יתכן שהיה משית עונש מאסר ממושך יותר.

יש לציין כי המשיב נעדר עבר פלילי, הביע חרטה, קיבל אחריות על מעשיו ואף נערך הסכם סולחה. עוד יש להדגיש כי למתלונן נגרמו מומים קשים שחלקם בלתי הפיכים לרבות עיוורון, בצקת מוחית וקשיים מוטוריים.

ת.פ. 29371-11-13 (מחוזי ירושלים) מדינת ישראל נ' אברמוב ואח' הורשעו הנאשמים בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. נקבע מתחם ענישה הנע בין 3 וחצי ל - 8 שנות מאסר לנוכח העדר תכנון מוקדם והחסר בראיות אשר לאירועים עובר למעשה העבירה. על כל אחד מהנאשמים שהיו נעדרים עבר פלילי נגזרו 50 חודשי מאסר.

ת.פ. 11789-04-15 (מחוזי נצרת) מדינת ישראל נ' מהרטו הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, פציעה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין. המתלונן נדקר על ידי אחי הנאשם, העיד כנגדו והנאשם החליט להיפרע ממנו. משכך דקר את המתלונן בבטנו וכן דקר את אחיו של המתלונן במותן ובירך שמאל. לנאשם בן ה- 21 שנים היו שלוש הרשעות קודמות. נקבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל - 11 שנות מאסר ועל הנאשם הושת עונש של 10 שנות מאסר. בית המשפט העליון העמיד עונשו של הנאשם על 9 שנות מאסר לאור גילו הצעיר והסכמתו להליך טיפולי במסגרת המאסר.

ע"פ 5476/16 מדינת ישראל נ' אלהוזייל נדונו ערעור וערעור שכנגד על עונשו של המערער אשר נדון לאחר שהורשע

לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, סחיטה באיומים ואיומים ונדון ל- 45 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 3 ל - 5 שנות מאסר ואילו בית המשפט העליון קבע מתחם הנע בין 4 וחצי לשמונה שנות מאסר והעמיד עונשו של המערער על 57 חודשי מאסר. יש להדגיש כי הסחיטה באיומים היתה דרישת מזון בהקפה ואיום שאם לא יעשה כן יחזור המתלונן לצפון כגופה.

ת.פ. 19587-06-14 (מחוזי תל אביב) מדינת ישראל נ' סטרום הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 7 ל - 12 שנות מאסר והשית על הנאשם 8 שנות מאסר לריצוי בפועל. בערעור שהוגש לבית המשפט העליון - (ע"פ 1314/15) הופחת עונשו של הנאשם בשמונה חודשים מטעמי שיקום.

ת.פ. 38735-01-13 (מחוזי תל אביב) מדינת ישראל נ' אסעד הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל - 9 שנות מאסר והשית על הנאשם 7 שנות מאסר. לנאשם לא היה עבר פלילי. בית המשפט העליון הקל בעונשו והעמידו על חמש וחצי שנות מאסר בפועל בשל היותו של הנאשם נעדר עבר פלילי.

ת.פ. 29251-08-11 (מחוזי באר שבע) מדינת ישראל נ' אלמכאוי הורשע הנאשם לאחר שהודה בחבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין. על הנאשם נגזרו 8 שנות מאסר ובית המשפט העליון הקל בעונשו והעמידו על שבע שנות מאסר (ע"פ 5700/12). גזר דין זה ניתן טרם תיקון 113.

פסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם:

ת.פ. 62942-10-18 (מחוזי חיפה) מדינת ישראל נ' חוג'יראת הורשע הנאשם על סמך הודאתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. מתחם העונש שנקבע נע בין 30 ל - 60 חודשי מאסר ועל הנאשם הוטלו 30 חודשי מאסר לאור גילו הצעיר (21 שנים), העדר הרשעות קודמות, נטילת אחריות, פיצוי ששולם לקורבן והסכם סולחה. נקבע מתחם ענישה הנע בין 18 חודשים ל - 5 שנות מאסר.

ע"פ 6980/15 אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל הורשע הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, חבלה במזיד ברכב ותגרה והוטלו עליו 18 חודשי מאסר. בית המשפט דחה את הערעור על חומרת העונש. יש להדגיש כי במקרה זה המערער הותקף במהלך התגרה, התיק נגדו ונגד שותפיו נסגר בשל חוסר ראיות מספיקות ונפתח אך נגדו בשנית בעקבות ערר שהוגש, המערער נעדר עבר פלילי ושירות המבחן המליץ להימנע מהטלת מאסר בפועל.

ע"פ 954/17 אבו עראר נ' מדינת ישראל הוטלו על המערער אשר הורשע בשתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה 6 שנות מאסר. הערעור נדחה.

ע"פ 9928/16 טהה נ' מדינת ישראל הורשע המערער בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין ונגזרו עליו 42 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ע"פ 4263/14 נעאיים נ' מדינת ישראל הורשע המערער בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ונדון ל - 36 חודשי מאסר. הערעור נדחה.

ע"פ 448/14 מדינת ישראל נ' אזולאי הורשע המערער על פי הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונדון ל - 30 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה בשל גילו הצעיר של המערער והעובדה כי זהו מאסרו הראשון.

ע"פ 7142/18 מדינת ישראל נ' דכור הורשע המשיב במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והפקרה אחרי פגיעה ונדון ל - 24 חודשי מאסר בפועל אף שנקבע מתחם ענישה הנע בין 4 ל - 8 שנות מאסר. בית המשפט העליון קבע כי לא היה מקום לסטות ממתחם הענישה והעמיד עונשו של המשיב על 48 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 8568/14 אבו גאבר נ' מדינת ישראל נדונו חמישה נאשמים לעונשים של 12, 14, 14 ו - 24 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשעו, כל אחד על פי חלקו בעבירות, חלקם בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ועבירות נוספות. בשל שגגה בתיאור העבירה של נאשם 1 והמלצה חוזרת לגבי נאשם 4 של שירות המבחן ונכותו של נאשם זה, הוקל עונשם.

דיון והכרעה:

הערך המוגן -

הערך המוגן בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה הוא זכותו של הציבור וכל אחד מיחידיו לביטחון ולשלמות גופו ונפשו.

באשר לעבירה של הטרדת עד - הערך המוגן שביסוד עבירה זו הוא מניעת הכשלת ההליך השיפוטי באמצעות הטרדתם של עדים על מנת לגרום להם שלא לשתף פעולה עם גורמי אכיפת החוק. תכלית האיסור הפלילי שבנדון היא להקנות ביטחון אישי לעדים לצורך חקר האמת ומיצוי הדין עם הנאשמים, כמו גם שמירה על טוהר ההליך השיפוטי והיסודות הבסיסיים עליהם הוא מושתת.

בית המשפט העליון קבע בע"פ 247/71 מדינת ישראל נ' בחג'אן כדלקמן:

" עצם הטרדה אשר כזאת, ללא שום כוונה "להכשיל את עדותו או לפגום במהימנותו של העד", אלא למשל, לשם התנקמות או הפגנת זעם, דייה להביא מורך ופחד בלבם של עדים - לאו דוקא ולא רק בלבם של העד המוטרד, כי אם גם בלבם של רבים אחרים, עדים בכוח, הרואים ושומעים את ההטרדות יורדות על ראש העד ואין פוצה פה. אשר-על-כן יש גם בעצם ההטרדה הזאת משום מכשול של ממש בדרכי השפיטה של בתי- המשפט - לא פחות מסוכן מאשר נסיונות להדיח עדים לעדות שקר או להימנעות ממתן עדות".

על חומרתה של תופעת הסכינאות עמד לא אחת בית המשפט העליון כמו גם על הצורך לעקרה מן השורש על ידי ענישה מחמירה.

בע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל נפסק על ידי כבוד השופט הנדל בהאי לישנא:

" על בית המשפט, בבואו לגזור דינו של אדם, מוטלת החובה להעריך ולשקול נסיבות רבות ומגוונות, מצד אחד, חומרת העבירה ונפוצותה בציבור, הגנה על שלום הציבור וביטחונו, הרתעת העבריינים ועבריינים בכוח והתגמול אל מול נסיבותיו האישיות של העבריין וסיכויי שיקומו מצד אחר. אין צורך להכביר מילים בנוגע לחומרת העבירה בה הורשע

המערער. מבחינת תורת הענישה אין זה נכון לדון בעניינו של נאשם במנותק מאירוע הזמן והתקופה. האלימות המתפשטת חושפת את החברה במעורמה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, "למען יראו וייראו". תופעה זו של "סכינאות" יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות (ראו למשל ע"פ 523/05 סלמה נ' מדינת ישראל (29.12.2005); ע"פ 5022/01 מדינת ישראל נ' אטיאס, פ"ד נו (1) 856)).

פסיקת בית המשפט העליון שניתנה בשנים האחרונות, עקב התגברות השימוש בסכינים כדרך לפתרון סכסוכים, ואשר כונתה "תת תרבות הסכין", עמדה על הצורך בהחמרה בעונשם של מי שנטלו סכין לידם ועשו בו שימוש על מנת לפתור סכסוכים בדרך אלימה.

בע"פ 2056/15 ולדימיר רוז'קוב נ' מדינת ישראל נפסק בהאי ליטנא:

"בית משפט זה עמד זה מכבר על הסכנות הגלומות בשימוש בנשק קר לשם פתרון סכסוכים, אשר עלול לפגוע בזכותו של כל אדם לשלמות גופו. חומרה מיוחדת מיוחסת בפסיקת בית משפט זה לאותם מקרים בהם נעשה שימוש בסכין, ועל הצורך להיאבק בהן באמצעות ענישה קשה ומחמירה".

ועוד נקבע בע"פ 1552/08 פרטוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 21 (29.10.2008) כי:

"המאבק ב'תת-תרבות הסכין' רחוק מלהגיע לסופו ומשכך מוטלת עלינו החובה לשרש תופעה נפסדת זו וזאת על ידי החמרה בעונשם של מי שבחרו לפגוע בגופו של הזולת בסכינים או בכלי משחית אחרים" (ראו גם: ע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.2011); ע"פ 5024/12 מסעאד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.10.2012); ע"פ 8113/12 נדב מחלב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.08.2013)).

בע"פ 2165/14 מוראד האדיה נ' מדינת ישראל וערעור שכנגד נפסק כי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על ההכרח להרתיע, על דרך ענישה משמעותית מאחורי סורג ובריח, מפני ביצוען של עבירות אלימות מסוג זה (ראו: ע"פ 8678/12 מדינת ישראל נ' סעד, [פורסם בנבו] פסקה 36 (5.8.2013); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 (10.11.2009); ע"פ 5576/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 לחוות דעתו של השופט ס' ג'ובראן (14.4.2011)). ... אין צריך לומר כי חייו ושלמות גופו של אדם, כל אדם, באשר הוא אדם, אינם הפקר. ... הקלות הבלתי נסבלת שבה בחר המערער לפנות לאלימות פראית, משולחת רסן, כדי לספק יצר נקמה פרטי, ראוייה לגינוי ולהוקעה - ולענישה מחמירה שתבטא זאת".

במצב דברים זה, נראה כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם נע בין 5 ל - 9 שנות מאסר.

ומן הכלל אל הפרט:

הנאשם החליט לפגוע במתלונן, פגיעה חמורה שאך בנס לא הייתה פגיעה קטלנית, רק בשל העובדה כי המתלונן, אשר נפגע על ידי אחי הנאשם, העז להתלונן במשטרה כנגד אותו אח ולהעיד כנגדו בבית המשפט.

למעשיו של הנאשם קדמה הכנה שכן הנאשם הצטייד בסכין וכפי שטען ב"כ המאשימה, עו"ד גלעם, ובצדק, חומרה יתרה יש לעובדה שמדובר בפגיעה בעד תביעה, כשהסכין שנעצה בגופו של מתלונן ממשיכה גם לגופה של מערכת המשפט.

כפי שנפסק על ידי בית המשפט העליון, הקלות הבלתי נסבלת שבה בחר המערער לפנות לאלימות פראית, משולחת רסן, כדי לספק יצר נקמה פרטי, ראוייה לגינוי והוקעה - ולענישה מחמירה שתבטא זאת.

אף עברו הפלילי של הנאשם מעיד כי בחר באלימות כדרך חיים, כשמאסר מותנה לא היווה עבורו גורם ממתן, ומשכך יש מקום להרחיקו מן החברה לתקופה משמעותית.

עתירת ב"כ הנאשם שלא להפעיל את המאסר המותנה במצטבר לעונש המאסר שיושת על הנאשם נדחית.

החוק קובע כי מי שהוטל עליו מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, יישא את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות. משמע, ברירת המחדל הינה הפעלת המאסר באופן מצטבר אלא אם קיימים שיקולים שלא לעשות כן.

לא מצאתי בהתנהלותו של הנאשם, כמו גם בעברו הפלילי, סיבה שלא להפעיל את המאסר המותנה באופן מצטבר. הנאשם לא למד לקחו והמשיך לפעול באלימות כשמאסר מותנה מרחף מעל ראשו מבלי שהדבר הרתיעו.

מיקומו של הנאשם במתחם הענישה - כאמור, לנאשם עבר פלילי מכביד ונראה כי בחר בדרך הפשע כדרך חיים. לחובתו שמונה הרשעות קודמות והוא ריצה ששה מאסרים, חלקם ממושכים, בגין עבירות אלימות ורכוש, שתיים מהן בגין שוד מזויין.

לאור האמור הנני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שבע שנות מאסר בפועל.

2. הנני מפעילה את המאסר המותנה מתיק פלילי(שלום נתניה) 22871-06-17, מאסר מותנה בן 6 חודשים, באופן שיצטבר למאסר שהוטל על הנאשם בתיק זה.

סך הכל ירצה הנאשם שבע וחצי שנות מאסר מיום מעצרו - 21.4.2019.

3. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

4. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות שהיא עוון תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

5. פיצוי בסך 10,000 ₪ לנפגע העבירה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' תשרי תשפ"א, 24 ספטמבר 2020, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אלירם גלעם, הנאשם וב"כ עו"ד ענת קירשנברג.